

Las líneas discontinuas

Títol original: *As liñas descontinuas* **Direcció:** Anxos Fazáns **Guió:** Anxos Fazáns, Ian de la Rosa **País:** Espanya **Durada:** 87 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Mara Sánchez, Adam Prieto, Alberto Rolán, Ana Fórneas... **Música:** Xavier Bértolo **Fotografia:** Sandra Roca **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 20/02/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en gallec, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Bea és una dona de 50 anys que està passant per un divorci i el Denís és un noi trans de 25. Es troben quan ell entra a robar a casa d'ella i, malgrat l'improbable de la circumstància, sorgeix entre ells una forta atracció. Passen tot el cap de setmana junts i quan reprenen les seves vides ja no són els mateixos. (Sideral Cinema)

CRÍTICA

17/11/2025 - Al segon llargmetratge d'Anxos Fazáns, una dona en ple divorci i un home trans connecten a través de la música, nodrint un delicat i inesperat vincle

Estrenada mundialment aquest any a la competició oficial del Festival Black Nights de Tallinn, **As liñas descontinuas**, dirigida per **Anxos Fazáns** (que en va coescriure el guió juntament amb **Ian de la Rosa**), està cridada a suscitar interès, començant pels seus principals fils argumentals, que combinen temes com el divorci, la identitat de gènere, l'amor per la música i la recerca de sentit i connexió.

La Bea (**Mara Sánchez**) és una dona de 50 anys en ple procés de divorci la casa de la qual és assaltada una nit per un grup de joves. Entre ells, per accident, hi ha el Denís (**Adam Prieto**), un jove trans de 28 anys que lluita amb la precarietat laboral. Aquest es queda adormit durant la festa que munten els intrusos i la dona el troba quan torna. Tots dos acaben descobrint que comparteixen una forta passió per la música i el Denís, que intenta fer una carrera en aquest món, acaba passant més temps de l'esperat amb la dona, ja que la seva feina també gira al voltant de la música.

A **As liñas descontinuas**, Fazáns no necessita anar gaire lluny amb les seves decisions tècniques, no per manca de destresa, sinó simplement perquè aquests elements no són els que impulsen una pel·lícula d'aquest tipus. Seria inútil plantejar un gran moment de revelació en un relat que es recolza en la delicadesa, la intimitat i la proximitat dels cossos i les ànimes. A l'hora de filmar les escenes clau, la directora tenia clar que aconseguir que els intèrprets connectessin al màxim era fonamental per obtenir un resultat versemblant. El més curiós és que Prieto debuta com a actor, mentre que Sánchez és una cara molt coneguda de la televisió gallega. Tot i així, la parella funciona a la perfecció en pantalla, i en bona mesura això és fruit evident d'una direcció amb pols.

Tot i que els dos protagonistes són un dels principals motius del bon resultat de la pel·lícula, els moviments de càmera, ben calibrats, són els que marquen el to del relat. Els plans s'aturen sovint en les seves expressions per garantir-nos una comprensió plena de les seves emocions, especialment quan queden coses sense dir. La música original de **Xavier Bertolo** contribueix també a crear aquesta sensació d'espai tancat on el públic es fon amb aquesta "estranya" parella. Totes les cançons de la pel·lícula són obra de compositors i artistes gallecs, ja que el llargmetratge presumeix amb orgull del seu origen i, a més, està parlat en gallec.

El segon llargmetratge de Fazáns és un exemple modèlic d'una obra càlida, amb un nucli sòlid i original, que mai no renuncia a la seva frescor i sinceritat. Es tracta d'un visionat fàcil, en el millor sentit de la paraula, i resulta genuí i acuradament construït per aconseguir l'equilibri adequat entre la tristesa i un renovat impuls vital. És relativament breu i, sent sincers, es podria haver estirat una mica més per dotar els personatges d'una mica més de profunditat, sobretot cap al final. Tot i així, menys és més, i poques vegades passa el contrari.

Veronica Orciari - cineuropa.org